

Följa John – men var är han?

Med kalla tår och fingrar väntar jag och 120 andra på att masstarten ska börja på veteranävlingen i Strängnäs 9 december. En så'n här tävling är något nytt för mig men det måste väl bli rena följa John-leken?

Så går startsignalen och iväg far vi. Men vid första kontrollen är det bara jag! Konstigt - men det vimlar av folk runt omkring på väg åt olika håll. Ingen John väntar på mig minsann, så någon draghjälp är inte att vänta. Noggrant fortsätter jag istället min bana genom skogen vis av alla tabbar under detta comebackens år inom OL för mig (efter 18 års uppehåll). Passa kartan, stega, komma ihåg vilken kontroll jag är på väg till (svårt när jag är van vid det gamla systemet där jag kunde kika på stämpelkortets taggar för att friska upp minnet), försöka att springa när jag är säker på riktningen och framförallt koncentrera mig på uppgiften.

Men var är resten av löparna? Det är helt tyst och tomt där jag är, så jag drabbas av osäkerhet, men kontrollsiffrorna stämmer trots allt. Fast så bökit att inte få lösa kontrolldefinitioner. Vart är jag på väg? Hmm... veckla ut kartan och titta efter "nr 5 kontrollsiffra 37 och en brun prick". Och vad sjutton är en brun prick nu igen - grop eller höjd? Veckla ihop kartan. Ja, men då har jag redan glömt var någonstans på den jag är, så då måste jag ånyo hitta ring 5 genom att titta på alla förvirrande svagt rosa streck kors och tvärs över kartan. Inte underligt att det går sakta för mig. Och väl framme vid kontrollen har jag glömt kontrollsiffran och vad jag letar efter, så jag måste veckla ut kartan igen. Suck!

Det förbryllar mig fortfarande att jag inte ser någon annan i skogen. Men - där kommer Östen från OK Tor springande. Skönt - då är väl tävlingen i alla fall inte avblåst. Någon följa John-lek blev det sannerligen inte. Men det kunde ju vara skönt att vid någon kontroll ha hjälp av att se någon löpare stämpla. Men - han John är väl i mål för länge sedan!

Först framme vid min 7-a ser jag folk och då är det många orienterare och även några som fotograferar. Det är tydligen en kontrollpunkt för många banor. Det visar sig sedan att jag ska tillbaks till den kontrollen två gånger till och då är det helt folktomt. Eftersom jag inte tittar så noga första gången hur där ser ut, får jag stora svårigheter att hitta det lilla kärret igen. Alltnog stretar jag på och försöker ha koll på såväl kartan, kompassen, stegräknandet, terrängen som att öka farten lite när det är möjligt. Det vore ju roligt att inte komma sist som vanligt. I Flen veckan innan var jag bara 1 minut efter näst siste löparen i C-klassen, så det känns som att det ändå går framåt för mig. Och framåt mot sista kontrollen spurtar jag allt vad jag kan. En svartklädd man står där, så jag blir lite ängslig att det är någon funktionär som är otålig. Men det visar sig vara min man som för första gången följt med på en veteranävling, men som chaufför. Han ser glad ut - men så har jag lovat honom min grötportion och skinkmacka (sådant ingår tyvärr inte i min diet), när jag kommit i mål.

Jag är helt trött och har ingen aning om var jag är, men maken hittar (född i trakten). Så snart passerar vi resultattavlan och jag kan inte låta bli att förväntansfullt kika på Bklassen. Men vad f...! Den siste mannen har 46 minuter och jag över timman! Mer än en hel kvart efter! Men jag blir godkänd vid instämplingen (eller vad det nu heter) och går till duschen där jag också verkar vara sist. Varmvattnet räcker till halva intvålningen. Snart är jag inne i samlingsalen där ljuvlig dragspelsmusik möter tillsammans med ett härligt gemenskapssorl. Med en slät kopp te ställer jag mig hos Nalle-löparna Ann-Britt och Britt-Inger. Snart skrattar vi för fullt åt våra urusla orienteringskarriärer och gör upp planer för vårsäsongens framsteg. För mig kan det knappast gå sämre i alla fall – men roligt är det!

Gun Sundberg